

Foreningen har efterhaanden udvidet sin Virksomhed, idet den nu tillige virker som en Slags Sparekasse og Alldomsforsørgelseskasse for gamle Tomfruer; Bestyrelsen andrager om enten at faae Hjælp en Gang for alle eller en mindre aarlig Hjælp. Det kan ikke ses, hvorvidt man har henvendt sig til Indenrigsministeren; allerede af den Grund vil Udvalget ikke kunne anbefale Andragendet.

30. Andragende fra 52 Fiskere i Strandhuse (indbragt den 5te December 1874 af Folkethingsmanden for Veile Amts 2den Valgkreds Berg). Nævnte Fiskere besvære sig meget stærkt over, at deres Næringsvei som Fiskere i Koldingfjord bliver aldeles ødelagt derved, at en Mængde Fiskere med Aalevaad og Drivvaaser med Bundefløbevaad i de senere Aar have hjemmøgt Fjorden og ikke alene formindsket Fiskenes Antal ved foruden spiselige Fisk — at optage uhyre Mængder af Smaafisk, der kun blive benyttede som Svinesøde og Gjødningsemne til den i Kolding oprettede Gjødningsfabrik, men ogsaa derved, at de Løsrine Langen og hindre Fiskene fra at yngle, saa Fjorden endog staaar i Fare for at blive aldeles fisketom. Desuden faae Fiskerne deres mindre Redskaber ødelagte. Naagtet man snart forventer en Fiskerilov, skal Udvalget ikke desmindre foreslaa Andragendet henvist til Indenrigsministeren.

31. 47 Andragender fra 1219. Beboere paa Lolland (indbragte den 7de November af Folkethingsmanden for Præstø Amts 6te Valgkreds, Bøjsen). I disse Andragender fremhæves det, at Sukkerodyrkningen vil være en mægtig Løstestang til at forbedre vort Agerbrug, men dens Dyrkning er tillige saa fremmed, at den almindelige Indførsel kan ske med meget store Opoffrelser, indtil den bliver almindelig kjendt og tilvant. Underkivørerne fremhæve tillige, at dens Dyrkning vil være det bedste Middel til at forbedre Arbeidernes Kaar. Bliver Loven af 23de Mai 1873 om Sukkerroebestattningen i Kraft, menes, at Sukkerodyrkningen umulig kan trænge igjennem, hvorfor de slutte med følgende Henvendelse til Rigsdagen: „Vi tillade os at foreslaa en femaarig Suspension af nævnte Lov, og en i Løbet af 10 Aar grædvis Stigen, indtil Staten naaer det i Loven fastsatte Bøbeløb“. Udvalget kan ikke tilraade at forandre Grundlaget for Bestattningen af Roesukker; dersom det ved den gjorte Erfaring imidlertid skulde have vøist sig, at Bestattningen ikke svarer til Løbsagiften paa indført Sukker, maa man tilraade en Revision af den paagjældende Lov i denne Retning. — Flertallet kan dog erkjende, at de første Anlæg, naar de ikke staa i Forbindelse med andre Raffinaderier, hvorved flere Ulemper kunne fjernes, kunne være forbundne med ikke ubetydelige Vanskeligheder, dels fra Fabrikationens Side, dels fordi Befolkningen er uvant med Roesukkerdyrknin-gen, og man kan derfor finde det rimeligt, at Virksomheden støttes noget i sin første Begyndelse, indtil man faaer Klarhed over, om denne Industri overhovedet egner sig for vort Land. Flertallet skal derfor tilraade, at indtil Halvdelen af det Løbsbeløb, som Fabrikken Lolland maa spare til Statskassen, erlægges i Aktier, hvoraf Statskassen først faaer Rente og Udbytte, naar Fabrikkerne selv have erholdt 4 pCt. af deres Kapital. Denne Begunstigelse maatte dog kun tilstaaes forsaavidt og i den Grad, Fabrikkens Drift maatte have den nødig og ikke vare ud over 5 Aar. Flertallet foreslaar derfor Andragendet henvist til Finansministeren.

32. Søren Andersens Andragende (indbragt den 11te November 1874 af Folkethingsmanden for Solbæk Amts 1ste Valgkreds, Ole Pedersen). Den 9de Februar 1874 skulde Andrageren som Jodervært modtage en Distriktshest, men da han var syg, sendte han sin Søn i sit Sted i det Haab, at havde Hesten nogle Feil, vilde det blive anført paa Stamlisten. Ved Hestens Modtagelse overraskedes han imidlertid ved, at der ingen Udskættelser var anført paa Stamlisten, uagtet der, hidrørende fra Sygdom, næsten ikke var Haar paa Bagbenene op til Haseledene, hvorfor Andrageren henvendte sig til Dyrslagen. Hesten var tillige stiv og i mindre god Foderstand. Ved de anvendte Midler og god Pleie helbrededes Hesten i den Grad, at den bestod Synet i Vlasenborg Kro den 24de Marts uden nogen Udskættelse. Naagtet den vedblev at tage godt til i Huld, blev Joderværten af Overmønstringskommissionen i Roskilde den 27de Mai idømt en Bøde af 50 Rd., fordi Hesten var stiv, Koderne medtagne med Galde og opløbne Sener. Flere Gaardmænd attestere, og deriblandt Formanden for Soderup og Esildstrup Sogneraad, at Hesten led af de Feil endnu i større Grad ved Modtagelsen, end det var Tilfældet ved Synet i Roskilde. Dyrslagen, S. Kristoffersen, giver Søren Andersen et fortrinligt Vidnesbyrd som Jodervært og bevidner, at Hesten var bedre i enhver Henseende, da han den 29de Mai — 2 Dage efter Synet i Roskilde — undersøgte den, end den var første Gang, han faae og undersøgte den. Joderværten andrager om, at Mulkten maa blive ham tilbagebetalt; han har fra Krigsministeren faaet et afflacende Svar. Paa Grund af de til Ansøgerens Fordel oplyste Vidnesbyrd, som foreligge om denne Sag, tror Flertallet at burde henvise Andragendet til Krigsministerens Overveelse.